

Francouz je tvor podivný

Francouz je tvor podivný. Nevím, jak je znáte vy, ale kromě toho, že se snad denně ze zpráv přesvědčuji o tom, že tento národ lze zařadit do nějaké úplně zvláštní kategorie, mám s nimi i několik vlastních zkušeností.

Nuže. Není to úplně dávno, co jsme podnikli s přáteli takovou poznávací cestu do jedné z nejhudších částí Francie, do Francouzského středohoří, mimo jiné poznávat i pozůstatky zdejší sopečné činnosti. Na křídlech aeroplánu a pak půjčeným Jeepem.

Francouzský naturel nás oslovil hned při přiletu do Lyonu. Asi z letišť znáte takového hada, na kterém vám z letištních útrob vyjízdí zavazadla. Stojíme tak u něj a zrovna náš kufr se u výjezdu z haly zasekl a zastavil tak všechna další zavazadla za sebou. Pás jezdil prázdný. Nikde nikdo z personálu, davy se hromadí. 10 minut. Nic. Nu, našli jsme nějaké tlačítko, které říkalo „zmáčkni v nebezpečí“. Zmáčkli jsme. 10 minut – nikde nikdo. Obří nápis Nevstupujte do prostoru! 10 minut – nikde nikdo. Nevydrželi jsme a pro kufr si zašli. Desítky Francouzů stojí dál.

Těšili jsme se na první restauraci. Byla u krásného jezera Lac du Guéry. Jídelní lístek pouze ve francouzštině, nikdo z obsluhy ani slovo jiným jazykem. Opravdu nevím, co jsme si objednali. Ale chutnalo to.

Ona vůbec ta gastronomie byla zvláštní. Naším cílem bylo také ochutnat kohouta na víně. Bydleli jsme v městečku Mont-Dore a skoro všechny restaurace ho měly na jídelním lístku. To jsme nastudovali – coq au vin. Ale všude se nám vysmáli, že ten lístek nemůžeme brát vážně, kohouta mají jen v zimě a je přeci květen. S úsměvem.

Pohostinství fungovalo opravdu zvláštně. Jednou jsme si sedli do baru a objednali si cosi zeleného, co všichni naveskrz módně popíjí. No, byl to běžný pepermintový likér, naše jemnější zelená, ale když jsme se sháněli po číšníkovi, zjistili jsme, že sedí v jiném baru na druhé straně ulice a popíjí tam.

Ale i v turistickém ruchu se francouzská nátura nezapřela. Jednoho dne jsme stáli frontu na lanovku, která nás měla vyvézt kamsi na kopec, horu. My a desítky dalších turistů. Nicméně najednou se lanovka zastavila. Po chvíli jsme se jali podívat co se stalo. Nic zvláštního, jen Francouzům začala opravdu dvouhodinová pauza na oběd, takže vše stojí. Společně s několika Holanďany kroutíc hlavou odcházíme.

Světlou výjimkou bylo muzeum Michelin ve městě Clermont-Ferrand. Zde se nám poštěstilo něco neuvěřitelného. Jedna z žen za kasou uměla anglicky, což byla druhá osoba s touto znalostí, kterou jsme za týden potkali. Tou první byla recepční v našem hotelu.

Ale i tak jsme si v Clermont-Ferrand pokroutili hlavou. To když jsme v poledne hledali restauraci, kde se najíst. Byla to asi pátá, neboť ve všech předchozích bylo přes poledne zavřeno, asi tak 3 hodiny. Personál přeci také potřebuje jíst, ne?

Po předchozí návštěvě Rakouska to kamarád zhodnotil myslím navýsost pravdivě, když krásnou francouzskou krajinu přehlédl sedíc před zavřeným zámekem a řekl: „ty kdyby to na deset let půjčili Rakušanům, viděli by!“

Jsem přesvědčen, že francouzskou vlastností je cosi nepojmenovaného mezi stávkou a revolucí. Mírně naředené leností. Ale ani to by vám nemělo zabránit tomu si ji prohlédnout, přes všechna turistická příkoří to za to stojí.

Luděk Lopour